

LBRIS

We know
books

Natasha Sizlo

TOATE SEMNELE INDICĂ PARISUL

O biografie despre iubire,
pierdere și destin

Traducere de Andreea Dumitru

PRESTIGE
București - 2023

Nota autoarei	9
PROLOG	11
PRIMA CASĂ:	
<i>Enchanté</i>	15
CASA A DOUA:	
Parisul e mereu o idee bună	40
CASA A TREIA:	
Dansând cu Francezul	56
CASA A PATRA:	
Zumba	85
CASA A CINCEA:	
Astrologa mea m-a pus să fac asta	121
CASA A ȘASEA:	
<i>Coucou</i>	162
CASA A ȘAPTEA:	
<i>Bonjour, ești sufletul meu pereche?</i>	195
CASA A OPTA:	
<i>Merdel</i>	233
CASA A NOUA:	
O să-l găsim pe nenorocitul ăla	263
CASA A ZECEA:	
<i>La vie en rose</i>	307
CASA A UNSPREZECEA:	
<i>Au revoir</i>	338
CASA A DOUĂSPREZECEA:	
Un cer plin de stele	353
Mulțumiri	383
Ghid de lectură	391

PROLOG

Marti, 22 octombrie 2019**0:37****Paris**

– Ce naiba a fost asta? m-a întrebat Tara când am trecut de colțul străzii.

S-a oprit brusc în mijlocul trotuarului și, cu ochii mari de uimire, s-a întors către mine.

Ne aflam sub lumina blândă a unui felinar. Pulsul îmi crescuse foarte tare. *A fost ceva real? Cumva, tocmai am întâlnit...*

– Nu știu, i-am răspuns, în timp ce încercam să respir normal. El a apărut pur și simplu. De nicăieri. Ca într-un vis. Mi-a spus că e scriitor. Că lucrează la ceva, legat de iubire și destin. Și că se află în Paris doar în seara asta. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Mi se părea foarte cunoscut.

– O, Doamne, poate să fie el Alesul? La naiba, Tasha, trebuie să te întorci. Chiar acum. Înainte să dispară.

– Dar nu e bizar? Adică, probabil că a intrat deja în hotel. Cum să-l găsesc? Ce ar trebui să fac, să bat la fiecare ușă în parte? Nici măcar nu îi știu numele.

– Da. Exact asta ar trebui să faci. După tot ce ni s-a întâmplat în Paris, să nu mai zic în ultimul an, să alerg pe străzi după cel mai mișto tip din toată Europa e fix cel mai puțin

ciudad lucru. A spus-o el însuși - ai avut o întâlnire cu destinul. Trebuie să cadă un glob de cristal din cer și să te lovească în cap? Era menit să se întâmple așa. Tipul ăsta ar putea fi sufletul tău pereche!

Nu așa îmi imaginam că se vor petrece lucrurile. Trebuia să port rochia mea de catifea albastră ca cerul nopții, cu sandale, un *smoky eye* și cea mai sexy lenjerie pe care o am în bagaj. Iar părul meu trebuia să cadă într-o cascadă de bucle lejere, la naiba! Mi-am privit unghiile cu oja sărită, blugii și ghetetele, apoi mi-am îndreptat privirea către Hôtel Costes, cu al său contur măreț abia vizibil în întuneric.

Tara a oftat.

- Nu pentru asta am venit până aici?

Avea dreptate. Trebuia să fug spre scânteile de-o clipă și magia de necontestat, nu să mă distanțez cu lejeritate. Am tras aer în piept și m-am chinuit să mă concentrez asupra locului unde mă aflam și a motivului; un trotuar din piatră cubică, pe strada Saint-Honoré, în primul district, vitrinele întunecate ale magazinelor Saint Laurent, Balenciaga și Louis Vuitton. Inima Parisului. *Iubire*. Turnul Eiffel strălucea în depărtare, o coloană formată din stele luminoase, suprapusă pe întinsul cerului întunecat.

Stele. Le-am urmat de cealaltă parte a globului, tocmai la Paris, în căutarea iubirii. Fără glumă.

- Nu visez, nu-i așa?

- E târziu, dar nu visezi. Eram și eu acolo. Tipul ăsta e special. E diferit de ceilalți.

La naiba! Chiar aveam de gând să fac asta? Să încalc singura promisiune pe care am făcut-o în Paris, să uit de alarma ce avea să sune la ivirea zorilor și să alerg către un hotel. unde nici măcar nu eram cazată, pentru a căuta un

posibil bărbat destinat mie, pe care doar ce-l întâlnisem? Nu-mi venea să cred, dar sora mea mai mare, cea cu capul pe umeri, care spunea mereu să nu mă arunc cu capul înainte, acum îmi ordona să fac exact asta.

Poate că era un semn?

Ce bine ar fi dacă stelele mi-ar putea spune cu adevărat ce să fac...

PRIMA CASĂ

Enchanté

Punctul de pornire al unei hărți astrologice, Prima Casă, este, de asemenea, și punctul de pornire al vieții unei persoane. Harta, de forma unui cerc, este împărțită în patru porțiuni numite case. Fiecare casă reprezintă un câmp al potențialului de putere și dezvoltare, în domeniul precum relații, sănătate, bani sau scop. Atunci când te naști, fiecare planetă, alături de Soare și Lună, se află într-una dintre aceste douăsprezece case. Uneori, mai multe planete ocupă o casă, iar alteori, o casă poate fi goală. O astrogramă (numită și hartă natală) indică locul unde planetele și aștrii se aflau la data, minutul și locul nașterii unei persoane. Harta se modifică la aproximativ fiecare patru minute; de aceea, cunoașterea momentului și locului nașterii sunt importante.

Prima Casă reprezintă felul în care te autodefinești. Aparențe. Începuturi. Ne îndeamnă să întrebăm: *Îmi place acest lucru? E o senzație bună? Ce îmi doresc? Cum obțin ceea ce îmi doresc?* Prima Casă reflectă, de asemenea, primii tăi șapte ani și felul în care acei ani de formare personală îți creează personalitatea, dar și alter egoul, care mai târziu va deveni cealaltă latură a ta, partenerul tău în viață. Alter egoul este format din caracteristici eliminate din identitatea unei

persoane, dar care nu se pierd. Aceste caracteristici sălășluiesc sub forma alter egoului în Casa a Șaptea și reprezintă o mină de aur de înțelepciune, talente și dorințe ascunse.

Zodia Peștilor, guvernată de planeta Neptun, se află în Primea mea Casă. Peștii sunt caracterizați prin renunțare și prin capitulare în fața necunoscutului.

AM RENUNȚAT

Aveam 43 de ani, în curând, urma să împlinesc 44, eram o mamă singură, care lucra, pentru a putea închiria o căsuță mică și galbenă, și care abia se putea descurca în Pacific Palisades, un cartier liniștit, dar scump, în partea de vest a Los Angelesului. După divorț, am folosit aproape tot bugetul pe care îl aveam la dispoziție pentru a închiria această casă, pentru a putea locui aproape de sora mea mai mare, Tara. Ea m-a ajutat să am grijă de copii atunci când nu mi-am mai permis o bonă. Banii - când și cum să câștig destui pentru a-mi menține mica familie de trei persoane pe linia de plutire - erau o sursă constantă de îngrijorare, sentiment pe care trebuia să-l ascund în preajma industriei sclipitoare în care începusem să lucrez: vânzarea de bunuri imobile de lux celebrităților și altor VIP-uri, în cadrul unei companii ce se numea Agenția. (Da, firma de intermediari de lux, fondată de Mauricio Umansky și Billy Rose, cea din *The Real Housewives of Beverly Hills* și *Million Dollar Listing Los Angeles*.) Aparențele contau.

De aceea, după prima mea mare vânzare, am folosit cea mai mare parte a comisionului pentru a cumpăra câteva „elemente esențiale” în noua mea carieră: o poșetă scumpă, o pereche de încălțări sport la modă, un Audi în leasing și o spălare săptămânală a mașinii. Pe atunci, nu aveam de

ales. Aveam nevoie de mult mai multe vânzări, nu doar de aceea, și rapid. Fiul meu, Dashiell, avea doar opt ani și fiica mea, Margot, doar 11, atunci când, de nevoie, am început să vând bunuri imobiliare. Depindeau de mine. Era extrem de important să mă integrez cât de bine puteam alături de agenții eleganți de la firma unde lucram. Așa cum mi-a reamintit prietena mea Katie: „Ce om întreg la minte ar alege să-și vândă casa de zece milioane de dolari prin intermediul unui agent care conduce o mașină de familie și care poartă o geantă de la Forever Twenty-One?”. Katie știa cum e să trăiești de la un salariu la altul și avea dreptate. Chiar și câțiva ani mai târziu, după mai multe case vândute, trucurile acestea de la muncă mă epuizau. Nu e ușor să te prefaci că ești ceva ce nu ești, chiar și part-time sau dacă ai un motiv foarte bun.

Și mai exista și problema inimii mele sfărâmate. În unele zile, credeam că această durere sufletească o să mă doboare. Atât de mult îmi lipsea un bărbat, pe nume Philippe. Și atât de speriată eram, în legătură cu ce avea să se petreacă în viitorul apropiat. Dar mai întâi să vorbim despre Philippe. Mi-a fost mereu ușor să vorbesc despre el. La nesfârșit. Cu oricine stătea să mă asculte. Philippe și eu ne despărțisem recent. Din nou. Am încercat iar și iar să ne transformăm legătura amoroasă pasională, dar prea ne bună, într-o relație practică. Eram amândoi divorțați, amândoi *părinți*. Cu responsabilități. Știam cum ar fi trebuit să arate această relație. Și totuși...

Mă gândeam la el zilnic.

Dar cea mai grea pierdere dintre toate, mult mai oribilă decât divorțul sau problemele mele financiare ori chiar decât Philippe, era diagnosticul iubitului meu tată. Cu doi

LIBRIS We know books

ani înainte, fusese diagnosticat cu o boală în fază terminală, una care îi distrugea plămâni. Doctorii spuneau că mai avea doar trei luni de trăit. Tatăl meu era singura persoană din viața mea care niciodată nu a refuzat să asculte chiar și cea mai mică problemă pe care o aveam și care cumva încă mai credea că fiica lui poate să facă orice. Refuzam să mă gândesc la momentul în care va trebui să spun la revedere sau la cât de devastator va fi pentru Dash și Margot, care aveau 12 și 15 ani, să-l piardă. Nu puteam. Mai degrabă, aș fi băgat mâna în foc și aș fi ținut-o acolo. În loc să fac asta, agonizam asupra felului în care am eșuat din nou față de propria mea persoană. Cum am pierdut ani în șir cu Domnul Până-La-Urmă-Nu-Era-Perfect. Cum a doua mea șansă la finalul fericit pe care l-am visat dintotdeauna - cel în care tatăl meu privea cu mândrie, în timp ce pășeam singură către altar și în brațele partenerului meu iubit, care ne va prețui pe mine, dar și pe copiii mei, pe vecie - cu siguranță, nu avea să se petreacă. Nu mi-am găsit Alesul, cât timp tatăl meu mai avea timp. Credeam că avea tot timpul din lume și că îl va avea mereu. Dar trebuia să renunț la acest vis și să fac alte planuri pentru viitorul micuței mele familii. Doar că nu știam de unde să încep. Inima mea era împietrită.

Așa că atunci când prietena mea cea mai bună, sărită de pe fix, dar mereu alături de mine, Nicole, mi-a dăruit o sedință de citit în stele cu o prezicătoare faimoasă pentru ziua mea, în luna octombrie, m-am gândit *La naiba, de ce nu?* Era clar că orice mă călăuzise până atunci nu funcționase. Și dacă aveam nevoie de o dovadă în plus că ar trebui să schimb ceva, în aceeași săptămână, în timp ce pregăteam o proprietate revoltător de luxoasă pentru vizionare, într-o după-amiază, persoana care vindea acea casă mi-a cerut să

strâng un caca făcut de copilul ei din piscină. Observase micul buștean maro care plutea, în timp ce noi discutăm avantajele stabilirii unui preț folosind „sistemul Zillow” față de comparațiile cu proprietăți similare. M-ar deranja să rezolv această problemă? Doar că nu era o întrebare. S-a întâmplat din cauză că purtam pantofi sport (foarte drăguți, jur!) la rochie, în loc de tocurile de 12 centimetri ce provoacă vertij și anunță nu-te-pune-cu-mine, pe care unele dintre colegile mele le preferau? Arătam ca o persoană care ar zâmbi și ar spune „Desigur!”, indiferent de ce i-ar scoate în cale universul - chiar și caca de copil mic? În caz că te întreb, am pescuit caca din piscină. Și după-amiaza următoare i-am adus un cadou pentru făcut la oliță, în care se afla și un volum de Taro Gomi, *Everyone Poops*. (*Toată lumea face caca*, n.trad.). Pentru că uneori cu toții avem nevoie să ne reamintim că există situații de rahat. E în regulă. Și în plus? Orice semnale aș fi transmis în univers, aveam nevoie să se oprească, iar dacă stelele aveau cum să mă ajute în vreun fel, atunci eram gata să mă implic. Nu conta că nu eram tipul de persoană care să găsească semne cosmice sau care să trimită semnale în univers. Și, cu siguranță, nu credeam în astrologie.

Am fost crescută de părinți care se închinau la treimea educației, logicii și muncii asidue, așa că fusesem învățată să cred că astrologia făcea parte din categoria *Impossible Meat and Burning Man*: în regulă pentru prietenii mei din LA care credeau în ideile New Age, dar *sigur* nu pentru mine. Ceea ce știam despre astrologi se limita la: persoană care poartă batic, privește în globul de cristal, își face reclamă cu firme luminoase pe Hollywood Boulevard. Și nu ai fi vrut să încep să vorbesc despre orice fel de preziceri. De

se diagnosticat cu o boală în fază terminală, ani înainte, fuseseră plămâni. Doctorii spuneau că mai avea una care îi distribuia aerul în toate părțile corpului. Tatăl meu era singura persoană din doar trei luni de viață pe care o aveam și care cumva încă mai mai mică problemă lui poate să facă orice. Refuzam să mă gândeam credea că fiica lui în care va trebui să spun la revedere sau desc la momentul în care va trebui să spun la revedere sau la cât de devasator va fi pentru Dash și Margot, care aveau 12 și 15 ani, să piardă. Nu puteam. Mai degrabă, aș fi băgat mâna în foc și aș fi ținut-o acolo. În loc să fac asta, agonizam asupra felului în care am eșuat din nou față de propria mea persoană. Cum am pierdut ani în șir cu Domnul Până-La-Urmă-Nu-Era-Perfect. Cum a doua mea șansă la finalul fericit pe care l-am vădit dintotdeauna - cel în care tatăl meu privea timp ce pășeam singură către altar și în brațu meu iubit, care ne va prețui pe mine, dar țele partenerului ei, pe vecie - cu siguranță, nu avea să se peși pe copiii mei, am găsit Alesul, cât timp tatăl meu mai avea treacă. Nu mi-am că avea tot timpul din lume și că îl va avea timp. Credeam că avea să renunț la acest vis și să fac alte planuri mereu. Dar trebuia să renunț la acest vis și să fac alte planuri pentru viitorul micuței mele familii. Doar că nu știam de unde să încep. Inima mea era împietrită.

Așa că atunci când prietena mea cea mai bună, sărită mereu alături de mine, Nicole, mi-a dăruit o de pe fix, dar în stele cu o prezicătoare faimoasă pentru ședință de citit luna octombrie, m-am gândit *La naiba, de ce ziua mea, în care orice mă călăuzise până atunci nu funcționa?* Era clar că aveam nevoie de o dovadă în plus că ar trebui nase. Și dacă aveam nevoie de o dovadă în plus că ar trebui să schimb ceva, în aceeași săptămână, în timp ce pregăteam o proprietate revoltător de luxoasă pentru vizionare, într-o persoană care vindea acea casă mi-a cerut să după-amiază.

strâng un caca făcut de copilul ei din piscină. Observase micul buștean maro care plutea, în timp ce noi discutăm avantajele stabilirii unui preț folosind „sistemul Zillow” față de comparațiile cu proprietăți similare. M-ar deranja să rezolv această problemă? Doar că nu era o întrebare. S-a întâmplat din cauză că purtam pantofi sport (foarte drăguți, jur!) la rochie, în loc de tocurile de 12 centimetri ce provoacă vertij și anunță nu-te-pune-cu-mine, pe care unele dintre colegile mele le preferau? Arătam ca o persoană care ar zâmbi și ar spune „Desigur!”, indiferent de ce i-ar scoate în cale universul - chiar și caca de copil mic? În caz că te întrebi, am pescuit caca din piscină. Și după-amiaza următoare i-am adus un cadou pentru făcut la oliță, în care se afla și un volum de Taro Gomi, *Everyone Poops*. (*Toată lumea face caca*, n.trad.). Pentru că uneori cu toții avem nevoie să ne reamintim că există situații de rahat. E în regulă. Și în plus? Orice semnale aș fi transmis în univers, aveam nevoie să se oprească, iar dacă stelele aveau cum să mă ajute în vreun fel, atunci eram gata să mă implic. Nu conta că nu eram tipul de persoană care să găsească semne cosmice sau care să trimită semnale în univers. Și, cu siguranță, nu credeam în astrologie.

Am fost crescută de părinți care se închinau la treimea educației, logicii și muncii asidue, așa că fusesem învățată să cred că astrologia făcea parte din categoria *Impossible Meat and Burning Man*: în regulă pentru prietenii mei din LA care credeau în ideile New Age, dar *sigur* nu pentru mine. Ceea ce știam despre astrologi se limita la: persoană care poartă batic, privește în globul de cristal, își face reclamă cu firme luminoase pe Hollywood Boulevard. Și nu ai fi vrut să încep să vorbesc despre orice fel de preziceri. De

ce ar vrea cineva să arunce bani buni pe un sandwich făcut din complimente și minciuni, pe lângă o porție de tâmpenii? Pe scurt, nu am fost niciodată tipul de persoană care să viziteze un astrolog.

Dar acum, fără Philippe și, incredibil, în curând, fără tatăl meu, nu mai știam ce fel de persoană sunt. Sau ce fel de persoană voi deveni.

L-am întâlnit pe Philippe la finalul divorțului meu dezastruos. Îmi imaginez că cele mai multe divorțuri sunt dezastruoase, dar al meu a fost de genul în care soțul se mută, îți pierzi casa, îți moare câinele, afacerea ta se duce de râpă, banii tăi dispar, trebuie să declari faliment și te trezești, cu surprindere, că despachetezi tot ce ai din cutii într-un apartament cât o cutie de chibrituri, toate astea în doar câteva luni - în timp ce încerci să crești doi copii mici în Los Angeles. Viața devenise foarte grea, foarte repede. Ușa mea era larg deschisă pentru ca diavolul să intre.

A intrat Philippe. Atrăgător, francez, bronzat și, mai ales, distractiv. A intrat în casa mea făcută din cărți de joc, plin de *joie de vivre* ce de care uitasem ca soție și mamă ocupată. O diversiune bine-venită de la lumea mea proaspăt izbucnită în flăcări, superbul Philippe fuma țigară de la țigară, sorbea nenumărate sticle de rosé și striga cu nerușinare chestii precum *Merdre!* și *Putain!* de la volanul Porsche-ului său alb decapotabil, în timp ce gonea pe Abbot Kinney Boulevard către apartamentul său de burlac din Venice. Flirta cu vecinele lui boho-chic, îndesa baghetele la brutăria artizanală Gjusta cu un zâmbet încrezător și se descurca în bucătărie aproape la fel de bine ca în dormitor. Philippe era gălăgios și insultător, sexy și otrăvitor. Părea complet în neregulă. Mai puțin, inima lui. Și poate de aceea m-am îndrăgostit atât de tare de el.

La început, relația mea cu Philippe părea visul unei femei divorțate. Am abandonat cu bucurie realitatea și am adoptat câtă libertate am putut, atunci când copiii erau cu fostul meu soț, am început să fumez, am băut mai multe sticle de vin decât credeam că pot și am descoperit ce înseamnă cu adevărat *cel mai bun sex din viața mea*. Spre surprinderea mea, aventura noastră febrilă s-a transformat într-o poveste de dragoste completă. Deși eram pe pământ american, Philippe era în întregime francez, iar asta era exact ce îmi trebuia. Am participat la degustări de vinuri, ne-am plimbat cu bicicletele și am mers la picnicuri în parc. Am avut parte de salate Niçoise și vin rosé la prânz, cocktailuri pe acoperiș, la apus, fripturi alături de câteva sticle de Bordeaux sau cotes du Rhône, la cină, și votcă cu gheață și caviar pe post de snack, la miezul nopții. Mă simțeam o altă persoană. Eu de dinainte nu știam nimic despre vinuri sofisticate franțuzești sau despre cât de serioase sunt unele persoane, când vine vorba de omletă.

Dansam alături de Philippe în bucătărie până la răsărit, fumând Marlboro Lights una după alta și pierzându-ne în melodiile lui Al Green, Van Morrison și Nina Simone, mai ales în interpretarea melodiei „Ne Me Quitte Pas”, a lui Jacques Brel. Ne țineam de mână pe stradă, înmuiam croasante în latte-urile de la Blue Bottle, în timp ce Soarele răsărea peste canalele din Venice. Îl ungeam cu loțiune pe spate când eram la plajă și el îmi citea poezie franceză în pat. Făceam sex nebun, pasional, la orice oră din zi, în fiecare cameră din apartamentul lui de lângă plajă. L-am invitat chiar și la reuniunea mea de liceu pentru a-mi impresiona foștii colegi cu iubitul meu francez perfect. Ne potriveam de minune, fără urmă de îndoială. Fără să-mi dau seama, de-